చీకటిలో చీలికలు

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్నుద్ర తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్థమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్నా భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాథ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాథ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

వెళ్ళిపోతూ అతను కూచున్న బల్ల దగ్గర కాగితం మడతని ఉంచుతూ "ఆయన మీకు వీటిని యిచ్చిరమ్మన్నారు" అని వెళ్ళిపోయింది.

మలుపు తిరిగేవరకూ ఆమెని విచిత్రంగా చూస్తూ నిలబడింది సుజాత.

కాగితం విప్పి చూస్తే రెండు పదిరూపాయల నోట్లు కనిపించేసరికి ఇద్దరూ తెల్లబోయారు.

"నీలవేణి ఎవరన్నయ్యా?"

"ఏమో నాకు తెలీదు" అన్నాడు రవణ చర్చిలోంచి ఎగిరిపోతున్న రెండు పాలపిట్టల్ని చూస్తూ.

రాత్రి గులాబి నిద్రపోయాక మగత నిద్రలో ఆలోచనల్తో పెనుగుతున్న వరదరాజులు దగ్గరికి వచ్చి నిలబడింది నీలవేణి.

"రవణమూర్తిగారింటికి వెళ్ళాను"

గన్నేరు చెట్టునీడ నీలవేణి సగం శరీరాన్ని కప్పింది. వెన్నెల చీర కట్టుకుని. మౌగ్ధత్వాన్ని తలలో తురుముకున్న అభిసారికలా కనిపించింది.

ఆమె మాట విని విస్మితుడయ్యాడు వరదరాజులు. ఏమీ మాట్లాడకుండా మంచం మీద లేచి కూచున్నాడు.

అలానే నిలబడ్డది నీలవేణి.

"డబ్బు అవసరం చాలావుంది ఆయనకి. యిరవై రూపాయలు ఇచ్చి వచ్చాను"

తెల్లబోయాడు "నువ్విచ్చావా?"

"ఎప్పటినుంచో నా దగ్గర ఉండిపోయాయి. వాటి అవసరం నాకెప్పుడూ కనిపించలేదు"

ఆకు తెంపి పూర్తిగా నీడలోకి వచ్చింది నీలవేణి. వరద మాట్లాడుతాడనుకుంది. ఎంతకూ మాట్లాడకపోయేసరికి చిన్నబోయి మెల్లిగా అంది.

"అనుకోకుండా అబద్ధం చెప్పాను. మీరే యివ్వమన్నారన్నాను."

మరీ ఆశ్చర్యపోయి చీకట్లోకి చూశాడు వరద ఆమె కళ్ళకోసం. ఆమె తలదించుకుని ఆకుని మడతపెట్టూ కనిపించింది.

"నువ్వేం మంచిపని చెయ్యలేదు నీలవేణి. వాడు తప్పుగా అర్థం చేసుకుంటాడు" అన్నాడు మెల్లగా.

సర్వాంగాలూ కుంచుకుని ఒకదానికొకటి పొత్తు కుదరక ముద్దగా చేరాయి. గట్టుమీద కూర్చుండిపోయిందామె. తను చేసినపని తనకే వెగటుగా తోచింది ఆలోచించిన కొద్దీ. ఏమయినా అనుకోవచ్చు రవణమూర్తి. కాని క్షణికమయిన ఆలోచనతో, ఏదో మంచి పని చెయ్యాలనే ఉత్సాహంతో ఒంటరిగా వెళ్ళిపోయిందక్కడికి. ఇప్పుడిక వరద మాటలు విన్నాక ఎన్నో విషయాలు కళ్ళముందు కదిలి భయపెట్టాయి.

స్త్రీత్వపు పరిధుల్ని అతి సంకుచితత్వంతో గీసింది సంఘం. వాటి మధ్య నడిస్తే గౌరవిస్తుంది. దాటబోతే విచిత్రంగా చూస్తుంది. దాటితే అసహ్యించుకుంటుంది.

మాట్లాడకుండా కూచుంది.

"సరేలే. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. వెళ్ళు. నిద్రపో"

తప్పు చేసిన పసిపాపలాగా లేచి నిలబడి వాకిలి దాటింది. అంతలో ఆగి.

"ఆయనెందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు?" అంది.

నివ్వెరపోయాడు వరద.

జవాబు కోసం ఎదురుచూడడం గమనించి మెల్లగా అన్నాడు. ''వాళ్ళ కుటుంబంలో చాలామంది క్షయతో పోయారు. సుమారు అందరికీ అదే రోగం. అందుకని వాళ్ళింట్లో ఏ కార్యాలూ జరగవు.''

వెల్లకిలా పడుకుని కళ్ళు మూసుకున్నా వెలుగు తెలుస్తూనే వుంది. మంచం మరీ చల్లబడడం చూసి నడవలోకి ఈడ్చుకుందుకి లేవబోయి నీలవేణి యింకా స్తంభానికి చేరబడే నిలబడడం చూసి తెల్లబోయాడు.అప్పుడే చర్చి రెండు గంటలు మ్రోగించింది.

ఉదయాన్నే గన్నేరు చెట్టు నీడలో అమీనా కనిపించేసరికి భయపడ్డాడు వరదరాజులు. పాత విషయాలు ఎవరో కెలికినట్లు బయటికి వచ్చాయి. అప్పటి తన ఆవేశం అన్నీను.

వణుకుతూ లేచే రశ్మిలోంచి తూలిపోయిన ఒంటి కిరణంలా కనిపించింది అమీనా. తెల్లటి సెల్వార్, తెల్లటి కమీజు. తెల్లటి చున్నీ అంతా తెలుపు. స్వచ్ఛతకీ, మౌగ్ధత్వానికీ, మత్తుకీ చిహ్నంలాగ.

గన్నేరు చెట్టు కొమ్మ దగ్గరికి వచ్చి ఆగాడు. అప్పుడే లేచిన వెండి కిరణాలు ఆలయం గాలిగోపురానికి తగిలి పగిలాయి. ఒకే రణగొణ ధ్వనిలాగ గంటల చప్పుడూ, పిట్టల అరుపులూ, ఆడంగుల పాటలూ అన్నీ ఏకస్థమయ్యాయి.

''ఏం అమీనా?''

అమీనా మాట్లాడదు, మనస్సుని మాట్లాడిస్తుంది.

ఏదో చెప్పబోయి, చెప్పడం తెలీక స్థంభాన్ని రాస్తూ నిలబడింది.

నవ్వొచ్చింది వరదకి. లోపలికి వెళ్ళి డబ్బు తీసుకొచ్చాడు. ఇస్తూ ''మీ నాన్నని రమ్మను. నిన్ను పంపితే ఎలా? మాట్లాడడమయినా తెలీదాయె నీకు? బాగా చదువుతున్నావా?''

తలూపింది.

''ఇంక వెళ్ళు. పెళ్ళి ఎప్పుడో నాకు కబురు చెయ్యమను'' నవ్వాడు.

మరి తలెత్తలేదు అమీనా. వసారా దాటి మెల్లిగా బరువెక్కిన ఏటిపారుదలలాగ చూపుకి అందకుండా దాటిపోయింది. వరద ఆశ్చర్యపోతూ నిలబడ్డాడు. అంత అంత అందం బరువునీ, ఆ వయస్సునీ అమినా ఎట్లా మోయగలుగుతున్నదా అని.

తడి జుత్తుని తుడుచుకుంటూ గులాబి వాకిట్లోకి వచ్చి అన్నయ్య స్తబ్ధత చూసి విస్తుపోయింది.

''ఏమిటన్నయ్యా అలా చూస్తున్నావ్?''

తడబడ్డాడు వరద. దూరాన చేపలాగా వంపు తిరిగిన అమీనా జ్ఞాపకాన్ని వదిలి ముఖం కడుక్కునేందుకు లోపలికి వచ్చాడు.

''నిన్న రామ్మూర్తిగారు వచ్చారా?''

అవతలి యింటివేపు తిరిగి తల తుడుచుకుంటున్నదల్లా గులాబి ఆగిపోయింది. ఇటు తిరిగేసరికి ఎర్రబడిన కళ్ళల్లో ఎండపడితే జుత్తుతో మొహం కప్పుకుంది.

''రామ్మూర్తిగారు వచ్చారా నిన్న?''

ఓసారి అన్నయ్యవేపు చూసి నవ్వేసింది. వేడినీళ్ళ స్నానం చేసినప్పటి శరీరపు ఎరుపుదనం క్రమంగా చెక్కిళ్ళలోకి ప్రాకి కంఠం చుట్టూ మెలికలు తిరిగింది.

''వచ్చారన్నయ్యా. అలా నీరసంగా వుంటారేం ఆయన?''

''అదేమిటి?''

"నిన్న సాయంకాలం వీధిలోకి వస్తే గుమ్మానికి చేరబడి అలసట తీసుకుంటున్నారాయన. నన్ను చూసి తుళ్ళిపడి లేచి నమస్కారం చేశారు. నాకు భలే సిగ్గేసింది. నాకు నమస్కారం చెయ్యొద్దని చెప్పన్నయ్యా"

విచిత్రంగా చెల్లెల్ని చూశాడు వరద. ముఖంలోని ఏ భావమూ కనిపించకుండా వీపు నిండా జుత్తు పరుచుకుని అటు తిరిగి నిలబడ్డది గులాబి.

కొబ్బరి పువ్వు రాలి కిరీటం పెట్టినట్లు ఆమె జుత్తులో యిరుక్కొంది. మరి కాస్సేపటికి వెనక్కి తిరిగి యింకా అన్నయ్య తన వేపు విచిత్రంగా చూస్తూండడం గమనించి, "ఈ జుత్తు ఎంతకీ లొంగదు బాబూ! ఉండు. వస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

దూరాన మెజిస్ట్రేటు గారి యింటి ముందు తల్లి పొదుగుని చేరడానికి తాడు గుంజుకుంటోంది దూడ.

గులాబి చెప్పిన మాటల్ని బట్టి రామ్మూర్తిని ఊహిస్తున్నాడు వరద.

చల్లటి నీళ్ళు ముఖాన్ని కొట్టుకుంటూ "ఈ ఆడవాళ్ళకి అందంతోనే సరిపెట్టి, మనస్సు మాత్రం లేకుండా చేస్తే బావుండేది" అనుకున్నాడు.

ఇప్పటికి గులాబికి సగం అర్థమయింది.

ముఖం తుడుచుకుంటూ లోపలికి రాబోతే గుమ్మం తలకి ఠక్కున తగిలి ప్రాణం పోయినట్టయింది. తలపట్టుకుని కూచుండిపోయాడు.

కాఫీ తెచ్చిన నీలవేణి ఫక్కున నవ్వేసి నవ్వు దాచుకోలేక వెళ్ళిపోయింది.

"నా కాఫీ నాకిచ్చేసి మరీ వెళ్ళు" అని వరద అంటే సిగ్గుపడి టేబులు మీద ఉంచబోయింది.

"అమీనా వచ్చిందివాళ"

బయట నుంచి జవాబు వస్తుందనుకున్నాడు. కానీ ఎంతకీ మాట వినిపించకపోయేసరికి కించపడ్డాడు.

కాఫీ చల్లబడి చేదుగా ఉంది.

"అప్పుడేదో ఆవేశంలో మాట యిస్తే యిచ్చాను. యిప్పుడు డబ్బు యివ్వడం మానేస్తే యేం?"

"...."

"పీతాంబరాన్నీ కాదు"

"...."

కాఫీలో యీగపడి కొట్టుకుంటోంది. "ఈ కాఫీ బాగోలేదు. తీసుకువెళ్ళు" అంటే గులాబి లోపలికి వచ్చింది.

"నీలవేణి ఏదీ?"

"కంట్లో నలుసు పడిందట. పెరటి దగ్గరికి వెళ్ళింది."

నిస్పృహచెందాడు వరద. ఓ పిచ్చుక గడ్డిపరకని కరుచుకు కిటికీలోంచి ఎగరబోయి సరిగా అతని వొళ్ళో గడ్డిపరకని పడేసింది.

లేచి వాకిట్లో కూర్చునేందుకు కుర్చీ లాక్కొబోతూంటే పీతాంబరం వచ్చాడు. "ఏమండోయ్ వరదరాజులుగారూ! గాంధీగారు మన ఊరు వస్తారట విన్నారా? ఊర్లో రోడ్లన్నిటికీ వన్నె తెస్తున్నారు. ప్రతీవాడి ముందూ చెయ్యి జాస్తారట ఆయన. ఓ పొడుంకాయ, ఓ ట్వీడ్ సూటూ యివ్వాలనుకుంటున్నాను కాఫీ టైమ్ దాటిపోయినట్లుందే ఎ బిట్ లేట్ ఆ బజారు గర్ల్ తగువుపడేసరికి టైమైపోయినట్లుంది."

"బజారు గర్లేమిటి?"

"అదేనండీ. మా యింట్లో పనిచేసే కుర్రాడు యీ స్కాండల్ అంతా తెచ్చాడు. ఎవడో ఓ అమ్మాయిని రెండేళ్ళయి ఉంచుకున్నాట్ట. అన్ని వస్తువులూ కొనిపెట్టాడట. అసలు వస్తువులు కొంటేనే ఆడవాళ్ళు ప్రేమ రీడింగ్స్ పెంచుతారు. అదో పెద్ద రహస్యం.

వీడేమో ఓ మంచిరోజు చూసుకుని దాన్ని వస్తువుల్తో పాటు ఎగరేసుకొచ్చాడు. వాడు ఒకటే గోల, 'నువ్వు పోతే పోయావ్. నా వస్తువులన్నా యిచ్చేయ్' అంటాడు. మా సర్వెంట్ ఆ అమ్మాయిని మెల్లిగా బుట్టలో వేసి ఆ వస్తువులన్నీ అమ్మేసి కిళ్ళీ షాపు పెట్టాడు. నిన్నరాత్రి నుంచి అక్కడో పెద్ద తగువువ్. నన్ను తీర్పు చెప్పమన్నారు."

నవ్వొచ్చింది వరదరాజులుకి.

"అయితే ఏం తీర్పు చెప్పారు?"

"మనమంతా ముక్కుకి సూటిగా పోతాం సార్. అసలు ఎక్కడ వస్తుందదంటే చిక్కు, అంతకు ముందు ఆ ఆడది ఎంత చెడ్డదయినా తన దగ్గరికి వచ్చేసరికి పతివ్రత అయిపోయిందనుకుంటాడు మొగాడు. మీరు ఆ అమ్మాయిని తెచ్చుకోలేదురా ఫూల్స్. అదే మిమ్మల్ని తెచ్చుకున్నట్టు లెక్క. అంచేత ఆ కిళ్ళీకొట్టును ఆమె స్వాధీనం చేసి, ఆమె చెప్పినట్లు కుక్కల్లాపడి ఉండండి అన్నాను. కొన్నాళ్ళు ఆమెను ద్రౌపది పాత్ర నిర్వహించమన్నాను" అని పైపు వెలిగించాడు.

నవ్వాపుకోలేక లుంగ తిరిగిపోయాడు వరద.

"ఇలాంటివి మరి నాలుగు తీర్పులు చెపితే ఆడవాళ్ళంతా సత్యాగ్రహం చేసి మిమ్మల్ని ఊర్లోంచి తరిమేయగలరు జాగ్రత్త."

"ఆ జాగ్రత్తలు మనకి ముందే ఉన్నాయి సార్. అందుకని రేపే ఇక్కణ్ణుంచి మకాం ఎత్తేస్తున్నాం"

"ఎక్కడికి?"

"అదంతా వేరేవుంది లెండి. సాయంకాలం మీరు నాతో ఓ గంట గడపగలరా?"

"ఏమిటి విషయం?"

"అప్పుడు చెప్తాను. సరిగ్గా ఆరయేసరికి మీ ఆఫీసు దగ్గర టాక్సీతో తయారుగా ఉంటాను. గొప్పతనానికి టాక్సీ ప్రారంభం. కారు పరాకాష్ఠ. వస్తా. ఓ స్నేహితుడి యింట్లో మాంఛి బ్రేక్‌ఫాస్టు వుంది" అని లేచాడు.

"ఉండండి నీలవేణిని పిలుస్తాను" అని లేవబోయాడు వరద.

"వద్దు. పిలవకండి సార్. ఆడవాళ్ళంత అనవసరపు పదార్థం ప్రపంచంలో మరొకటి ఉండదనుకోండి. వాళ్ళని డి.డి.టిలాగ మోతాదులో వాడుకోవాలి. వంట చెయ్యడానికీ, తలదువ్వడానికీ, షికారు తీసుకుపోవడానికీ తప్పిస్తే ఎందుకూ పనికిరారు వాళ్ళు." అని వెళ్ళిపోయాడు బూట్లు టకటకలాడిస్తూ.

పెద్ద తుఫాను వెలిసినప్పటి ప్రశాంతత కమ్ముకుంది. ఏ విషయం ఆలోచించడానికీ సమయం యివ్వడు పీతాంబరం. అతను మాట్లాడుతూన్నంతసేపూ యింకోపని తోచదు. ఏది మాట్లాడినా నిజమే అనిపించేట్టు. అంతా అయాక 'యింతసేపూ యిలా గడిపేశామేమిటి?' అనిపిస్తుంది. అదే ఆలోచిస్తూ కూచున్నాడు వరదరాజులు.

సాయంకాలం ఆఫీసు గుమ్మం దిగడంతోటే 'వరదాజీ' అంటూ తయారయాడు పీతాంబరం. మట్టిరంగు సూటు మసక చీకటిలో కలిసిపోయింది. "సరిగ్గా టైముకి తయారయాను చూశారా? బార్లీ అనే ఫ్రెంచి దొర ఉండేవాడు భిలాయిలో పంక్చువాలిటీ అతని దగ్గర నేర్చుకుని పసందయిన మద్రాసు ఇడ్డెన్లు తినడం నేర్చాను. టీ తాగుదాం పదండి. చల్లగాలికి టీ విరుగుడు. ప్రేమకి పెళ్ళిలాగ"

బజారు వీధి దాటాక టాక్సీని పంపేసి నడక సాగించాడు పీతాంబరం వరదతో కలిసి. "ఒంటరితనం గురించి ఓ టెక్స్ట్‌బుక్కు రాసి ఆంధ్రాస్‌కి సహాయం చేద్దామనుకుంటున్నానండి. మీరు ముందుమాట వ్రాయాలి దానికి. లేకపోతే మీరు పుస్తకం వ్రాయండి. నేను ముందుమాట వ్రాస్తాను."

"ఏం? వంటరితనం గురించి పుస్తకం అంత అవసరమా?"

"చెప్పానుగా కనీసం కుక్కయినా పక్కన లేకపోతే ఏమీ తోచదు సార్? యిక అమ్మాయి ఉంటేనా బెంగాలీ రసగుల్లా అంత స్వీట్‌గా ఉంటుంది లైఫ్."

నవ్వొచ్చింది వరదకి, "భలేగా మాట్లాడతారే మీరు. మొదట మీ మాటల్నీ, తర్వాత మిమ్మల్నీ స్నేహం చేసాను."

"ఎ కాంట్రడిక్షన్. మాట్లాడ్డం తెలివితక్కువవాళ్ళు చేసేపని, నేను తెలివితక్కువవాణ్ణికాదు. రండి, మన పాలెస్‌కి వచ్చేశాం" అంటూ ఓ పెద్ద యింటిముందు ఆగాడు పీతాంబరం.

"ఏమిటిది?"

"వివరాలు తర్వాత. ముందు పదండి. "శర్మా" అని పిలిచాడు. పదిహేనేళ్ళ కుర్రాడు పరుగెత్తుకొచ్చాడు "వీడు మా అసిస్టెంట్ సార్. మెరికలాంటివాడు. నేను మరి అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఏం చేస్తానో యిప్పుడే పసిగట్టి చేసేస్తాడు. ఖర్మకాలి యిండియాలో ఉండిపోయాడు గాని ఇటలీలో వుంటే నలుగురి తలలు మార్చి ఈపాటికి ముస్సోలినీ అంతయిపోయేవాడు. మాంచి లైమ్‌జ్యూస్ తెప్పించవోయ్" అంటూ లోపలికి నడిచాడు.

ఇంటిముందు చిన్న ఖాళీస్థలం. అగ్గిపెట్టె నిలబెట్టినట్లు లేత చాక్లెట్ రంగు మేడ, వెనక చిన్నలాన్. చాలా అందంగా వుంది. మేడమీద గదిలోంచి దూరంగా రైలుపట్టాలు, వెనక నల్లటికొండలు కనిపిస్తున్న దృశ్యం యింకా ఆహ్లాదకరంగా వుంది. వెనక మైదానానికి మధ్యగా చిన్న నారింజ మొక్క చుట్టూ 'ప్రిన్స్ ఆఫ్ వేల్స్' వరసగా పాతారు.

"ఇవన్నీ అంటే మనకాట్టే సరదాలేదు సార్. కానీ ఆడవాళ్ళున్నారే? వాళ్ళు మొదట యింటినీ, తర్వాత మనుషుల్నీ చూస్తారు."

"ఆడవాళ్ళెవరు? పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నారా?" అన్నాడు వరద ఆశ్చర్యంతో.

"లైమ్ జ్యూస్ లేదంటండి" అని తిరిగివచ్చాడు శర్మ.

"క్రష్ చెప్పు" అని ఆష్‌ట్రే తెచ్చుకుని సోఫాలో కూర్చున్నాడు పీతాంబరం.

"వారం రోజులు క్రితం హఠాత్తుగా యీ ప్లాన్ తట్టింది. సెలిబసీ మొదట్లో హాయి అనిపిస్తుందిగానీ కొన్నాళ్ళు గడిచినకొద్దీ ఏమీ అక్కర్లేకపోవడం కూడా ఒక లోపమేనని తోస్తుందండీ. ఫరెగ్జాంపుల్ నా జీవితం."

"నేనే మీకు చెపుదామనుకున్నాను. మీలాంటివాళ్ళు పెళ్ళి చేసుకుంటే బావుంటుంది"

"కానీ నన్ను చేసుకుందుకు ఎవరూ సిద్ధమవరు. నన్నుగాక, నా డబ్బును చేసుకుందుకు వందమంది సిద్ధమవుతారు. అది సరే, యిప్పుడు విషయం అదికాదు. నాలుగురోజుల క్రితం నీలవేణి దగ్గర ఈ విషయం కదిపాను"

"ఏ విషయం?"

"ఈ ఒంటరితనానికి అర్థం లేదు సార్. ఏదో ఒక కన్సొలేషన్ కావాలి. 'నేను కావాలి' అన్న ఆలోచన. నీలవేణి నా చెల్లెలని మరిచిపోవద్దు. రేపట్నుంచి యిక్కడ ఉంటుంది మీకు చెప్పడం నా బాధ్యత. అందుకనే మిమ్మల్నిక్కడకు తీసుకొచ్చాను."

వరద మాట్లాడలేదు. టీ టేబులు మీది అజంతా ప్రతిమ చూస్తున్నవాడల్లా ఆగాడు.

"ఈ బోయ్ ఎంతకీ రాడేం? ఉండండి వస్తాను" అని లేచాడు పీతాంబరం.

పక్క గది రేడియో నుండి వీణపాట వినిపిస్తోంది. చీకట్లో దారితప్పిన మనస్సు చేసే తాత్సారానికి రూపాన్నిస్తున్నట్టు తీగలు సోమరిగా కదులుతున్నాయి. అనుభవించి, పలవరించి మనస్సునంతా ఆ తీగ కదిలికల్లో జొనిపి ఎవరో మీటుతున్నారు వీణని. లేచి బాల్కనీ మీదికి వస్తే చల్లగాలి నరాల్ని జివ్వుమనిపించింది. వెనుకవైపు మైదానంలో దీపాలు వెలిగించరు. వెలుగులో పచ్చటి గడ్డి మెరిసింది. ఇలాంటి ఊరులో యింత అందంగా బ్రతకడం సాధ్యమా అని విస్తుబోయాడు వరద.

"ఇక్కడున్నారా మీరు? డ్రింక్స్ మార్చేశాం. బోర్నవిటా సిప్ చేయండి. బ్రహ్మదేవుడు సృష్టించిన పానీయాలలో యిదే మొదటిదని నా అనుమానం" అంటూ వచ్చాడు పీతాంబరం.

వరద ఎంతసేపటికీ మాట్లాడకపోయేసరికి "మిమ్మల్ని నొప్పించినట్లున్నాను. మిమ్మల్ని బాధపెడితే ఓ పెద్ద ఆస్తిపోయినట్లే నాకు."

"దేని విషయం?"

"నీలవేణి"

"ఆమెతో మాట్లాడారా?"

"ఓసారి కదిపాను"

"ఏమంది?"

"ఏమంటుంది? ఊరుకుంది. ఆడవాళ్ళు మాట్లాడకుండానే హెచ్చు విషయాలు చెప్తారు. మీకు నచ్చకపోతే రేపే ఈ యిల్లు యిచ్చేస్తాను."

"తొందరపడకండి. ఓసారి నీలవేణితో నేనూ మాట్లాడి చూస్తాను."

"ఏమైనా కోపమా నా మీద?"

"ఛఛ! అలాంటి ఆలోచనేం పెట్టుకోకండి"

"రైట్! డెర్బీలో లక్ష గెలిచినంత సంతోషంగా ఉంది నాకు. మాట నెగ్గించుకున్నందుకు కాదు. మిమ్మల్ని బాధపెట్టనందుకు. కాకాసురుడు పడ్డ ఫిక్సులో పడిపోయాను ఇంతవరకూ. పదండి మిమ్మల్ని దిగపెట్టి వస్తాను" అన్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటింది. గులాబి లేచి ఉంది. నీలవేణి వస్తే బావుణ్ణనుకున్నాడు వరద. "ఇంత రాత్రయిందేం అన్నయ్యా?" అంటే ఏం జవాబు చెప్పకుండా కాళ్ళు కడుక్కుని భోజనానికి కూచున్నాడు. భోజనం చేస్తూండగానే గదిలో ఏదో చప్పుడయినట్లనిపించింది. "నీలవేణి మన యింట్లో యిక ఉండదు గులాబీ" అన్నాడు పక్కగదిలోకి వినిపించేట్లు గట్టిగానే. గదిలో మంచినీళ్ళు గుటకవేస్తున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

"అదేమిటి?" అంది గులాబి.

"ఏమో నాకు తెలీదు. ఆమెనే అడుగు"

గులాబి యికనేం మాట్లాడలేదు. నీలవేణి అక్కడికి వస్తుందా అనుకున్నాడు.

కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ గాలి మరీ చల్లబడింది. ఆకలితో దిగులుపడ్డ బిచ్చగాడిలాగా ముడుచుకు నిద్రపోతున్నది గన్నేరు చెట్టు.

వాకిట్లో నిద్రపోవడం అసాధ్యమయి లోపలికి వచ్చేశాడు వరదరాజులు. పక్కగదిలో గులాబి ఊపిరి పీల్చుకుంటున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది. టేబులు మీద గడియారం వొంటరిగా, బరువుగా చీకట్లో కాలాన్ని లెక్కబెడుతోంది.

దీపం వెలిగించబోతే వెలగలేదు. కొవ్వొత్తి వెదుక్కుంటూ ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళబోయి గుమ్మమ దగ్గర ఎవరినో గ్రుద్దుకుని తుళ్ళిపడ్డాడు వరద.

`గులాబీ` అనలేకపోయాడు. అంత చీకట్లోనూ నీలవేణిని గుర్తుపట్టాడు.

"ఇంత రాత్రిలో యిక్కడ నిలబడ్డావేం?"

జవాబుకు ఎదురుచూడకుండా వాకిట్లోకి వచ్చాడు. ఆలయమంతా ప్రశాంతంగా ఉంది. ఆ నీడల్లోకి పోయి కాస్సేపు కూర్చోవాలనిపించింది.

"నేను వెళ్ళిపోతున్నానని ఎవరు చెప్పారు?"

తుళ్ళిపడలేదు వరద. వెనక్కి తిరగకుండానే ఆమె తనకి చాలా దగ్గర్లో ఉన్నదని గ్రహించాడు.

అంతరాత్రిలో అవన్నీ మాట్లాడటానికి విసుగేసింది. కానీ ఏదో జవాబు చెప్పాలి నీలవేణికి.

"వెళ్ళిపోవాలనుంటే నాతో చెప్పవచ్చునుగా? పీతాంబరం దేనికి?"

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఏదో మాట్లాడుతుందనుకున్నాడు.

"ఇవాళ యిల్లు చూపించాడతను. చాలా బావుంది నా మటుకు. అలాంటిచోట ఉండటం అదృష్టం."

"...."

"మనిషి మంచితనం మీద నీకు ఎంత నమ్మకమా అని ఆశ్చర్యపోతూంటాను అప్పుడప్పుడు. నువ్వు యిప్పుడు ఉండాల్సిన మనిషివి కావు. శతాబ్దం కిందట ఎక్కడో వుంటే బావుండేది. సరేలే, వెళ్ళిపడుకో. ఇలా ఎవరన్నా చూస్తే బావుండదు"

"నేనెక్కడికీ వెళ్ళడం లేదు" అంది నీలవేణి. మాటని బట్టి ఆమె మనస్సుని ఊహించబోయి వెయ్యోసారి విఫలుడయాడు వరద. ఆమె మాటకి నవ్వొచ్చింది. అల్లరి చేసిన పాపాయి ఉదాసీనత. ఆమె కంఠంలో తెలిసింది.

"నువ్వు వెళ్ళకుండా ఉండలేవు నీలవేణీ! నీకు తెలీదు. రేపు అతను వస్తాడు బహుశా. అతని మనస్సు బాధపెట్టడం నాకిష్టంలేదు" అన్నాడు. ద్వారం దగ్గిరే నిలబడిందామె. ఆమెను మెల్లగా తప్పించుకుని లోపలికి వచ్చేసాడు.

మరీ అంత బలంగాలేని నీరసపు చీకటుల మధ్య ఒంటరిగా ఆగిపోయింది నీలవేణి.

స్తబ్ధుగా, చేతనారహితంగా సొమ్మసిల్లిన చీకటులు ఆమె చుట్టూ చీలినయి. అసహాయత, అసంతృప్తి, అలసట, ఆవేగం, ఆవేశం ఉద్విగ్నత, ఆ క్షణాన వేటికవి విడివడి చీల్చివేసాయి. అటువంటి ఏకాంతంలో కళ్ళు విప్పి "ఈ జీవితం ఎందుకిలా గడిచిపోతున్నదా?" అని మొదటిసారి విస్తుపోయింది నీలవేణి.

ఒక్కపెట్టున భోరుమని ఏడవాలనిపించింది.

చల్లటిగాలి రివట గంట తరువాత ఆమె ఒంటిని కొరికింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments